

erdőgazdasági munkákat nagyon nagy körültekintéssel kell megszervezni és végezni. Ebbe nem igen fér bele a lombos erdők nyári termelése, tisztítása. Az lenne az igen kívánatos, hogy olyan legyen a fatermelési kontingens, melyet lombhullástól lombfakadásig el lehet végezni.

A közelmúltban jelent meg az OEF utasítása az erdő- és vadgazdálkodás jövőbeni egybehangolására. Jövőben a legkiválóbb nyártalajokat vadmentesen bekerítik és teljes talajművelés után telepítik a nemesnyárat. Ahol nincs optimális talaj, ott a gyökérsarjak közé ritka hálózatban egyedi védelem mellett telepíthetjük az erőteljes nemesnyár suhángokat, ugyanakkor ezekről a területekről a vadat nem szorítjuk ki. Új utakra térünk, amelyek remélhetőleg közelebb vezetnek a közös célhoz: *jobb erdőket neveljünk az ártéren, de úgy, hogy a Duna—Dráva ártéri szarvas léte és jövője biztosítva legyen.*

Hozzászólások

a vándorgyűlésen elhangzott előadásokhoz

A vándorgyűlésen elhangzott előadásokat a résztvevők élénk figyelemmel kísérték és a bennük foglalt megállapításokat számos hozzászólás egészítette ki, illetve bírálta. A hozzászólások főbb mondanivalóját a következőkben ismertetjük.

Sitkey János, az OEF erdőgazdasági főosztályának vezetője a Dunaártéri Állami Erdőgazdaság feladatait és eredményeit országos megvilágításba helyezte. Rámutatott arra, hogy gazdálkodási területe az ország erdőterületének 3,5%-a, fatermelési feladata ez évben az országosénak 6,6%-a, pénzügyi nyeresége a gazdasági ág összes nyereségének 7,5%-a. Ezek az adatok azt mutatják, hogy a Dunaártéri Erdőgazdaság jelentős és tekintélyes helyet foglal el az ország erdőgazdaságai között.

Az Erdőgazdaságnak ez évben tervezett 62%-os iparifakihozatala az országos 54,9% mellett szintén jó eredmény, de ennek elérését a papírfa- és különösen a rostfatermelési lehetőségek hozzák magukkal.

Megállapította, hogy erdőgazdaságaink az elmúlt időben a gépesítés terén hatalmas fejlődést értek el. Fakitermelés vonatkozásában a gépesítettség 1957-ben mindössze 20%-os volt, 1960-ban már elérte a 39%-ot. Ennek figyelembevételével a Dunaártéri Erdőgazdaság 65%-os gépesítettsége igen figyelemre méltó. Az Országos Erdészeti Főigazgatóság tekintettel volt az Erdőgazdaság sajátos termelési körülményeire és minden lehető segítséget megadott a nehézségek leküzdéséhez. 1957-ben az összesen 7,3 millió forintnyi belföldi gépberuházásból az Erdőgazdaságnak jutott 1,2 millió forintnyit. 1958—1960 között pedig további 2,6 milliót. Az import gépkerekből 1957-ben 61 ezer forintnyit, 1958—1960 között pedig további 1 millió forintnyit kapott az Erdőgazdaság. Az elmúlt három évben az Erdőgazdaság összesen 11 millió forintot fordíthatott fejlesztési célokra. A Főigazgatóság támogatja a Dunaártéri Állami Erdőgazdaságot, mert biztos abban, hogy dolgozói maradék nélkül teljesíteni fogják azokat a feladatokat, amelyeket a népgazdaság állít eléjük.

Horváth László, a Kisalföldi Állami Erdőgazdaság művelési csoportvezetője a Felső-Dunaártér nemesnyárgazdálkodásával foglalkozott.

— A Felső-Dunaártéren már az 1900-as években kezdtek kisebb mértékben foglalkozni a nemesnyárral. Nagyobb mértékű telepítésük azonban csak az 1920-as években vette kezdetét. A telepítési anyag simadugvány alakban Baja és Karapanca környékéről került ide. A csemetekertben nevelt 1—2 méter magas gyökeres csemeték minden talajelőkészítés nélkül, gödrökbe ültették. A hálózat mindig sűrű volt. Az ápolás a gyomok és sarjak irtásából állt. A nagyvadkár elenyésző volt, mert kevés nagyvad tartózkodott a területen, s ha megjelent, jóformán ki is irtották, egyes területeket pedig külön őriztettek. Az erdőnevelés — főleg a háborús évek alatt — csak vonatott volt, vagy teljesen el is maradt. Ennek ellenére is általában értékes nemesnyárasok jöttek létre.

— A felszabadulás után a korszerű nyárfagazdálkodás elveit igyekeztünk érvényesíteni. Jelenlegi felkészültségünk mellett a vágásterületek tuskótlanítása sajnos még nem valósítható meg és így a nemesnyárok igényeit kielégítő komoly talaj-előkészítés nem valósítható meg. Tapasztalataink szerint ezeken a laza szerkezetű, kellően szellőző öntéstalajokon a kedvező vízgazdálkodás mellett a nemesnyárok

fejlődése így is kiváló. Mégis keresni kell továbbra is az utat a teljes talajművelés megoldására. Az első években készlet és tapasztalatok hiányában kisebb csemeték is kerültek telepítésre. Ennek az lett a következménye, hogy két évig elkeseredett küzdelmet kellett vívni a gyomok ellen, és a nyárcsemeték ez alatt alig fejlődtek, növekedésük igazán csak a harmadik évben indult meg. Legújabbban nagytányérosan, $60 \times 60 \times 60$ cm-es gödrökbe, mélyített ültetéssel csak válogatott csemetéket telepítünk. Így a csemeték erőteljes növekedése már az első évben megindul és a további években is zavartalan. A hálózat kezdetben nagyon sűrű volt, majd tágult és ma a $2 \times 1,5$ m-nél, illetve 3×1 m-nél kötöttünk ki. A gépi ápolás mellett bevezettük a kézi sorkapálást is és ennek kedvező hatása kétségtelenül észlelhető. A nagyvad ellen kerítéssel, kisebb területeken egyedileg védekezünk.

Várkonyi László, a Kiskunsági Állami Erdőgazdaság főmérnöke a Dunaártér közepe szakaszának nyártermesztési tapasztalatait ismertette.

— A Kiskunsági Erdőgazdaság kezelésében levő Duna-ártér eltér kissé a Baja környéki ártértől. A szentendrei szigettől Kalocsáig tartó szakaszon levő erdőkre az a jellemző, hogy a vízfolyáshoz, az eleven Dunához közel fekszenek, a meder méredekébb és így keskenyebb is a folyó erdőszegélye. Így közvetlenebb kapcsolatban áll az árhullámokkal, kevesebb a pangóvízes terület, a futóár könnyebben lefolyik. Kiterjedésben 1025 ha az ártéri erdő Csabonytól Dunapatajig. A rossz, sekély termőrétegű rész nem haladja meg a 10%-ot, a többi területnek viszont rendkívül nagy értéke. hogy — eltérően a Baja-környéktől — nincs kitéve a vad károsításának...

— A forgatást, amit a nemesyarak rendkívüli módon meghálálnak, a tuskókiszedés megoldatlansága miatt nem minden esetben tudjuk megadni. Jobbik esetben a köztesnek kivett területen teljes kapálással készítjük elő a talajt kukoricának, rosszabbik esetben pedig csak a nagygödörös ültetés ad némi talajelőkészítést a nyáraknak. Hálózat tekintetében ültetéskor a 2×2 m-es távolság biztosítja a kellő növértet. Ültetéshez egyéves gyökeres dugványt használunk. Tölteléfkának a hegyjuhárt és mezeiszilt alkalmazzuk. A kései- és korainyár mellett üde termőhelyeken 2%-ban óriásnyárat is telepítünk, mivel kezdeti növekedési erője olyan nagy, hogy ha csak az első gyéritésig is hagyjuk benne az állományban, úgyis jelentős mennyiségű papírfát kapunk belőle. A gépi ápolást csak a forgatásos területeken vesszük tekintetbe olyan formán, hogy a töltelékfákat egysorban helyezük el, s így a gép még a második év első kapálását is el tudja végezni. A talaj lazítása ezeken a területeken nem életszükséglet, mert talajaik meszesek és nem kötöttek. Tisztítással az első két év törzspórolása után jobb termőhelyeken a negyedik évben nyúlunk bele nemesyárasainkba. Törzsfelnyesés tekintetében 5—6 éves korig kedvező tapasztalataink vannak és a továbbiakban az alumíniumlétrák alkalmazásával megoldottnak látjuk és az állomány értéke szempontjából szükségesnek is tartjuk a nyesést.

Vass Sándor, a Hajdúsági Áll. Erdőgazdaság igazgatója felszólalásában javasolta, hogy az 1962. évi vándorgyűlést az Egyesület a helyi csoport rendezésében Debrecenben tartsa meg és ehhez felajánlotta az Erdőgazdaság támogatását.

Kovács Jenő, a Nyugatbükki Állami Erdőgazdaság főmérnöke ezzel szemben azt javasolta, hogy a táji erdőművelés szellemében a következő alkalommal a síkvidéki és dombvidéki kérdések után a hegyvidéki erdőgazdálkodás kérdéseinek megvitatását tűzze az Egyesület a következő vándorgyűlés feladatává és ennek megrendezéséhez az egeri helyi csoport munkáját ajánlotta fel.

Véssey Tibor, az OEF tervgazdasági főosztályának főmérnöke a termelt faanyag célszerűbb hasznosításának kérdésével foglalkozott.

— Az iparifahányad fokozása — állapította meg — továbbra már csak új, nagykapacitású feldolgozó üzemek belépésével válik lehetővé. A kis méretű faanyagokból az ipar kartont vagy papírt, farostlemezt és forgácslapot állít elő. Ehhez eddig főleg fenyőanyagot használt fel. A következő években az eddig iparilag kevésbé használt fafajok — cser, gyertyán, nyír, éger stb. — felhasználhatóságát kell megteremteni. Népgazdasági érdek, hogy a rendelkezésre álló faanyagot iparilag hasznosítsuk, belőle többszörös értéket állítsunk elő a rossz hatásfokú eltüzelés helyett. Távlati terveink szerint a papír- és kartonszükségletünk 600 000 tonnára emelkedik a mai 187 500 tonnáról, farostlemezd szükségletünk 50 000 m³ lesz a mai 30 000 m³-rel szemben, forgácslapszükségletünk pedig a pozdorjával együtt 164 000 m³ lesz a mostani 27 000 m³-rel szemben. Ennek a szükségletnek a kielégítése csak az erdőgazdálkodás és az iparágak kölcsönös összefogásának eredményeképpen jöhet létre. A legfontosabb feltétel az, hogy az ipar képes legyen fajtától függetlenül felhasználni a kisebb méretű és gyengébb minőségű faanyagot.

— A cellulózipar eddigi anyagfelhasználását illetően komoly fejlődésen ment át, de a nyersanyaghelyzet még ma sem kielégítő. Világszerte komoly erőfeszítésekre van még szükség, hogy a lombos fák felhasználása ebben az iparágban is teljes mértékű legyen. Vannak már eljárások, Franciaországban például a lombosfa felhasználása az elmúlt öt év alatt megkétszereződött és érdekes, hogy a bükkön és nyáron kívül előtérbe került a tölgy, kóris, szil, szelídgesztenye, nyír, éger, fűz, juhar és gertyán is. A minőség tekintetében csupán annyi az előírás, hogy az anyag egészséges, korrhadásmentes legyen, a göcsöknek a fapalásthöz simuló lefaragása megtörténjék. Európának nincs még egy olyan országa, amelynek erdeiben a lombos fafajok olyan nagy százalékban lennének képviselve, mint nálunk. Az erdőgazdaság adottságai tehát hazánkban mindennél jobban sürgetnek a lombosfák ipari feldolgozási területének kibővítésére. Az ipari elmaradottságunk miatt évente átlagosan 1.6 millió m³ fát tüzelünk el, ahelyett, hogy cellulóztermelés révén magasabb értékű terméké alakítanánk át.

Bence Lajos, az ERTI soproni erdővédelmi állomásának vezetője a vadgazdasági kérdésekhez szolt hozzá.

— Elsősorban arra kívánok rámutatni, hogy a gemenci, de általában az alsóduna-ártéri szarvasállomány a betekinthető idő alatt igen széles skálán mozgó mennyiségi és minőségi változáson ment át. Megállapítható, hogy a szarvasállomány túlszaporodása és ezen belül az ivararánynak a sutavad javára történő kedvezőtlen eltolódása mindenkor a trófea minőségének hanyatlását, az állomány leromlását eredményezte. Ha a díjazott, de elsősorban az aranyérmes trófeák elejtési idejét vesszük figyelembe, akkor azt láthatjuk, hogy az általában egybeesik az időközönként megismétlődő árvíz-katasztrófák utáni évekkel (pl. 1941, 1956), vagy az állomány megcsappanását előidéző egyéb események — mint amilyen volt például az első, majd a második világháború — után következő időkkel...

— A Dunaártér és a környező erdők természetes társulásainak változatos növényvilágában, a lágyszárú és fás növények táplálóanyag és ásványi összetételében kell a kapitális agancs felrakásának alapfeltételeit keresnünk... Azonban az ártéri erdők is csak egy ésszerű keretek között tartott, nem túlságosan népes szarvasállomány részére tudják az agancs képzése szempontjából annyira fontos tápláló anyagokat kellő mennyiségben biztosítani. Ezt célszerű vadföldgazdálkodással bizonyos mértékig ugyan emelni tudjuk, sőt részben az erdőt is tehermentesíthetjük, de a vad természetszerűleg továbbra is elsősorban az erdőre lesz utalva. Ennek a ténynek pedig igen fontos erdővédelmi, illetve erdőgazdasági vonatkozásai vannak. Számolnunk kell minden időben a vad kisebb-nagyobb mértékű károsításával. Ezt csak az erdővédelmi és vadkárelhárítási rendszabályok maradéktalan érvényrejuttatásával tudjuk mérsékelni, vagy helyenként kiküszöbölni.

— A dunaártéri erdőt nem rendelhetjük alá az egyoldalú vadtenyésztésnek, mert az nem csak az itteni erdőgazdálkodás jelenlegi célkitűzéseit tenné illuzórikussá, hanem egyben ismét magában hordaná a gemenci szarvasállomány minőségének hanyatlását is. A Dunaártér erdejének és a benne élő — méltán világhíres — szarvasállomány ésszerű együttélésének kérdése megoldásához a bevezetésre kerülő új erdőgazdálkodási mód remélhetőleg közelebb visz bennünket.

Hízó Tibor, a Nyírségi Vízügyi Hivatal kiküldötte rámutatott arra, hogy az ország papírfatermelésében új és egyre nagyobb jelentőségű területként jelentkeznek a Vízügyi Főigazgatóság. Az I. és II. rendű csatornáknak általában 15—20 évenként végeznek gépi úton, nagyobb szabású felújítást. Ez módot ad arra, hogy elfogadható vágásfordulóban termesszenek a mentükön nemesnyárat. A mennyiség tekintetében jellemző adat, hogy egyedül a Nyírségi Vízügy kezelésében az év végéig összesen 1097 ha a fásított terület, az összesen fásítandó pedig 3200 ha. Első termőhelyi osztályt és 25 éves vágáskort véve figyelembe ez több, mint 2 millió m³ fatömeget jelenthet. A faanyagtermelés mellett figyelemre méltó az esztétikai és vadgazdasági szempont is. Igen érdekes bejelentést tett a vadkárelhárítás terén elért eredményekre vonatkozóan. A Kertészeti Kutató Intézetben gyümölcsösöknek nyúlragas elleni megvédeése érdekében kidolgozott eljárással 5—6 hónapig is távoltartják a vadat a fásítás-tól. Az eljárás sikeresnek bizonyult a legelő állatokkal szemben is.

Dr. Gál János, az Erdőmérnöki Főiskola igazgatója meleg szavakkal üdvözölte a vándorgyűlés résztvevőit a Főiskola dolgozói és ifjúsága nevében, majd bírálta az előadásokban elhangzottakat.

— A Dunaártéri Áll. Erdőgazdaság területén található Magyarországon a legjobb nyártermőhelyi adottságok. A jó termőhelyi adottságokon belül is ki kell emelni

a kedvező éghajlati adottságokat. A figyelmet azonban itt is fel kell hívni, hogy a siker érdekében a fagyzúgos helyeken, mégha ártéri területekről van is szó, ne erdősítsenek fagyra igen érzékeny nemesnyárrakkal. Itt célszerűbb a fehérfűz, egyes esetekben pedig a fehérfűz telepítése. A használati módok arányában jelenleg fennálló 65% véghasználati és 35% gyérítési fatömeg arányának megváltoztatása a jövő feladatai között kell, hogy szerepeljen — mégpedig az előhasználati fatömeg növelésének érdekében. Itt elérhető az 50%-os arány is. Ehhez azonban szükséges, hogy az új telepítések során a nyár optimális termőhelyi adottságai között sűrűbb hálózatot is alkalmazzanak (3 × 2 m), és már a harmadik, negyedik évben végezzék a nevelővágásokat, szem előtt tartva, hogy a nyár számára a jó koronaképzéshez és növekedéshez mindig megfelelő növényterületet kell biztosítani.

— Helyes lett volna, ha a jövő feladatai között konkrét meghatározást nyert volna, hogy a nemesnyáratok hány %-ban és milyen állományszerkezetben fogja az Erdőgazdaság telepíteni, helyes lett volna állást foglalni az elegyes, vagy elegyetlen nyárasok kérdésében. A feladatok meghatározásakor meg kellett volna mondani továbbá, hogy nemesnyáratokat — korai-, késői-, óriás-, francia-, olasznyár — milyen %-ban és milyen termőhelyekre fogja az erdőgazdaság telepíteni. Feltétlenül adatokat szeretnénk volna hallani arról, hogy a jelenlegi állományok milyen növedéket produkálnak és a tervezett állományszerkezetektől milyen növedéket várhatunk.

Végül az Erdőgazdaság erdőmérnök-ellátottságát bírálta és megállapította, hogy az itt tapasztalható hiány sajnos országos jelenség. Jelenleg 1020 erdőmérnök hiányzik és 15 év alatti további 250 kiesésével kell számolni. Ennek a hiánynak a pótlása igen nehéz feladat. Kérte ezért, hogy minél több megfelelő előképzettségű erdészeti dolgozó jelentkezzen erdőmérnöki levelező oktatásra. Még nehezebb a helyzet a szakmunkás kérdésben. Ezt az erdőgazdaságoknak maguknak kell nagyrészt megoldaniuk helyi, majd országos tanfolyamok rendezésével.

Jérôme René, az OEF erdőgazdaságfejlesztési osztályának főmérnöke a statisztikai adatok alapján bírálta a Dunaártéri Erdőgazdaság nemesnyártelepítési munkáját.

— Az Erdőgazdaság nemesnyártermesztési munkája szempontjából az 1960. évi üzemtervi fajfajstatisztika igen sokat mond:

az 1—10 éves állományok területe kereken	1300 hektár,
a 11—20 éveseké kereken	1000 hektár,
a 21—30 éveseké szintén	1000 hektár és
a 30 éven felülieké összesen	300 hektár.

Ha figyelembe vesszük azt — amit Tóth I. Imre előadásában ki is fejtett —, hogy a korábbi telepítések egy része a meg nem felelő termőhely miatt kipuuszult, azt láthatjuk, hogy az utolsó tíz év telepítési tevékenysége nemigen haladta meg a korábbi évekét, hogy az Erdőgazdaság telepítési tevékenysége ma nem sokkal áll a 25 évvel ezelőttinek a szintjén felül...

— Nem lennének igazságosak azonban, ha nem vennők figyelembe, hogy ebben a statisztikában csak az üzemtervezett állományok szerepelnek. Mivel az üzemtervek az Erdőgazdaság területének nagy részére 1954—57 körül készültek, figyelembe kell venni az 1955—60. években végzett telepítéseket és felújításokat. Az Erdőgazdaság ezekben az években 64 ha új nemesnyár erdőt telepített, 715 ha vágásterületet újított fel nemesnyárral és 29 ha előhasználati állományt telepített. Ez a szám bizony nem túlzottan magas. Az egy évre eső 134 ha nemesnyár erdősítést már nem egy erdőgazdaság túlszárnyalta. Túlszárnyalták olyan erdőgazdaságok, amelyek korántsem dicsekedhetnek ilyen kedvező adottságokkal. Az Erdőgazdaságoknak összes ártéri és mentett területe 21 000 ha. Ebből nemesnyárnak alkalmas 7750 ha. Ha ebből levonjuk a 4400 ha jelenlegi nemesnyársat, akkor 3350 ha területe marad az Erdőgazdaságnak, amire még nemesnyárat kell, hogy hozzon. Ha ezt a területet az utóbbi öt évben kifejtett ütemben fogja benemesnyársítani, ehhez 25 évre lesz szüksége. Ma, amikor évente 10 000 ha kukoricatermő földet kérünk nyárasítás céljára, ez az ütem semmiképp sem lehet kielégítő.

Tóth I. Imre, a Dunaártéri Áll. Erdőgazdaság művelési csoportvezetője az előtte elhangzott felszólalásra válaszként kifejtette, hogy az Erdőgazdaság új erdő telepítésére alkalmas területtel nem rendelkezik. A nemesnyár számára alkalmas területeken ma egyéb állományok állnak, amelyeket átlag 40 éves vágáskorral kezelnek. Még a 25 év is ezeknek a területeknek gyorsított ütemű állománycseréjét jelenti.

Szedzerjei Ákos, az ERTI tudományos munkatársa hozzászólásában vadgazdasági kérdésekkel foglalkozott.

— A korszerű vadtenyésztő ma már összességében vizsgálja az egész biotópot, ahol a szarvas él és nem mennyiségi, hanem minőségi vadállományt tart. Az eddigi elvekkel ellentétben az ERTI-ben kidolgoztuk a korszerű szarvastenyésztési eljárást. Ennek lényege, hogy minden területen az ott levő ökológiai viszonyoknak és az ott élő vadféléseknek kvalitatív értékének megfelelő módszerrel végezzük az állomány-szabályozást. Eljárásunk azon alapul, hogy kerek egészet képező biotópban megállapítjuk az ott élő szarvas-ökotípusok jellegzetes tulajdonságait. Ugyanakkor kidolgozzuk a geno- és fenotípusok jellemzőit, majd az előbbieik alapján vadjárásokra osztjuk az ország egész területét és a vadjárásokon belül agancstájegységeket alakítunk ki. Végül pedig az utóbbiakon belül a legkisebb egységek, a szarvastörzsek tulajdonságait állapítjuk meg. Ennek a munkának az alapján tudjuk már, hogy a Dunaártéren milyen törzstulajdonságokat követelünk meg az egyes genotípusoktól és melyek a nemkívánatos törzsi jellegzetességek. Az állomány kvalitatív tulajdonságait ismerve és az ökológiai viszonyokat számításba véve megállapítottuk, hogy az Erdőgazdaság, illetve a Gemenci Vadgazdaság területén legjobb állományszabályozási módszer a preventív állományszabályozás. Ugyanis az egész országban ebben a tájegységben van a legnagyobb mérvű szarvasvándorlás, amikor a szarvasok mozgás közben könnyebben kiválogathatók. A vándorló szarvasokat könnyebb selejtezni és ugyanakkor nem is zavarjuk őket a téli beállóhelyükön. Így alakultak ki a Dunaártéren a legjobb selejtező helyek, mint például Karapancsa, Béda, Szúnyogsziget stb., ahol jól áttekinthető területek és kevésbé fedett erdőrészek vannak.

Befejezőként felhívta a figyelmet arra, hogy a különböző tenyésztési feltételek rendkívül kedvező összeesése folytán a fiatal és középkorú bikák nagy része a valószínűs kornál többet mutató agancsot rakott fel az idén. Fokozott óvatosság szükséges ezért, hogy a reményteljes egyedek emiatt kilövésre ne kerüljenek. Ugyanakkor igen kedvező alkalom ez az öreg, hanyatló agancsú bikáknak a kilövésére.

M A D A S A N D R Á S :

Zárószó

Az OEE Elnöksége azért kérte fel az 1961. évi vándorgyűlés megszervezésére a Dunaártéri Erdőgazdaságot, illetve az Egyesület helyi csoportját, mert a következő években az egyik legnagyobb problémát fogja jelenteni erdőgazdaságunk fejlődésében, népgazdaságunk faellátásának biztosításában a nyárfatelepítés és ennek nyomán a nyárfa kitermelés gyorsütemű fokozása.

Ebben az évben készül el az 1961—1965. évekre vonatkozó második öt éves tervünk és már kialakultak a 20 éves távlati terv (1960—1980) legfontosabb irányszámái is. Távlati terveinkben jelentős szerepet játszik a cellulóz- és papíripar, a farost- és forgácslemezipar hazai nyersanyagbázison nyugvó fejlesztése is, ami az erdőgazdálkodástól a papír- és farostfa termelés ugrásszerű növelését kívánja meg.

Amíg a jelenlegi erdőterületeken meglévő erdeinkből a fakitermelést mintegy 20—25%-kal fogjuk növelni, addig a papír- és farostfa termelése kereken az alábbiak szerint fog előreláthatóan alakulni:

		1961.	1980.
Papír-, farostfa	m ³	100 000	1 000 000

A kitermelés tervezett tízszeres növekedése és az eddigi eredmények önmagukban is mutatják, hogy az erdőgazdaság ma már megszűnt évszázadokban gondolkodó, a többi gazdasági ágaktól elmaradt statikus ágazat lenni és népgazdaságunknak éppen olyan dinamikus, gyors ütemben fejlődő része, mint a többi ágazatok, legfeljebb a fejlődés ütemében lehetnek különbségek.

Az elhangzott előadások, a hozzászólások, a vita sokoldalúan világították meg azokat a problémákat és feladatokat, amelyeket a következő időszakban meg kell oldanunk.

A tudományos munka és a szakoktatás területén kell megteremteni azokat az előfeltételeket, amelyek egy ilyen nagy munka végrehajtásához elengedhetetlenül szükségesek. A tudományos kutató munka területén az eddigi számottevő eredmények továbbfejlesztésével többek között az alábbi területeken kívánatos a kutatás továbbfejlesztése: